

บุคลิกภาพของชีวิตบราห์มินคือการอยู่เหนือทุกคำถามและมีความพอใจอยู่เสมอ

วันนี้ บัพดาตาผู้ประทานการได้มาซึ่งการบรรลุผลทั้งหมดกำลังมองดูลูกๆของท่านผู้เป็นตัวของการได้มาซึ่งการบรรลุผลทั้งหมด ลูกได้มาซึ่งการบรรลุผลมากมายจากบัพดาตา และหากลูกต้องทำรายการของสิ่งเหล่านั้น มันก็จะเป็นรายการที่ยาวมาก และดังนั้นแทนที่จะพูดถึงรายการที่ยาว ลูกเพียงแค่ว่า: ไม่มีสิ่งใดขาดหายไปในชีวิตบราห์มินนี้ ดังนั้นบัพดาตามองเห็นว่าลูกมีการได้มาซึ่งการบรรลุผลมากมาย มันเป็นรายการที่ยาวใช่ไหม? อะไรคือสิ่งซึ่งบอกของชีวิตในทางปฏิบัติของผู้ที่ได้มาซึ่งการบรรลุผลทั้งหมด? ลูกรู้อะไรแล้วใช่ไหม? สิ่งซึ่งบอกของการได้มาซึ่งการบรรลุผลคือบุคลิกภาพของความพอใจจะมองเห็นได้อย่างสม่ำเสมอบนใบหน้าและในกิจกรรมของพวกเขา มันเป็นบุคลิกภาพที่ดึงดูดใครบางคน ดังนั้นสิ่งซึ่งบอกของการได้มาซึ่งการบรรลุผลทั้งหมดคือบุคลิกภาพของความพอใจ ซึ่งเรียกว่าความพอใจได้เช่นกัน อย่างไรก็ตามประกายของความพอใจที่ควรปรากฏให้เห็นบนใบหน้าของเขาอย่างสม่ำเสมอไม่สามารถมองเห็นได้ บางครั้งพวกเขาพอใจ (prasanchit) และบางครั้งพวกเขาก็มีคำถาม (prasnachit) มีลูกอยู่สองประเภท ประเภทที่หนึ่งคือผู้ที่เป็นตัวของคำถามและถามว่า “ทำไม? อะไร? อย่างไร? เมื่อไหร่? ทันที่สถานการณ์เกิดขึ้น พวกเขาคือผู้ที่เป็นตัวของคำถาม และอีกประเภทหนึ่งคือผู้ที่เป็นตัวของการได้มาซึ่งการบรรลุผลอย่างสม่ำเสมอ นั่นคือ พวกเขาพอใจอย่างสมบูรณ์ พวกเขาจะไม่มีคำถามเกี่ยวกับสิ่งใดเลย เพราะพวกเขาเต็มไปด้วยการได้มาซึ่งการบรรลุผลทั้งหมด ดังนั้นคำถาม “ทำไม? อะไร?” ทำให้เกิดความผันผวน และผู้ที่เต็มเปี่ยมจะไม่มีวันผันผวน บางสิ่งที่วางเปล่าย่อมไม่มั่นคง ดังนั้นให้ถามตนเองว่า: ฉันอยู่อย่างพอใจอยู่เสมอหรือไม่? ไม่ใช่แค่บางครั้ง แต่อย่างสม่ำเสมอหรือไม่? ผู้ที่อยู่ในความรู้อาสิบปีเป็นเช่นนั้นอย่างสม่ำเสมอหรือไม่? ลูกไม่ได้พูดว่า “ใช่” ลูกยังคงคิดเกี่ยวกับสิ่งนี้อยู่หรือไม่? หากขาดความพอใจนั้นก็หมายถึงขาดการได้มาซึ่งการบรรลุผล และการขาดการได้มาซึ่งการบรรลุผลหมายความว่ายังคงมีความปรารถนาอย่างใดอย่างหนึ่งเหลืออยู่ รากฐานของความอิจฉาคือความปรารถนาและการขาดการได้มาซึ่งการบรรลุผล ความปรารถนาที่ละเอียดอ่อนดังลูกไปสู่การขาดการได้มาซึ่งการบรรลุผล ด้วยภาษาที่สูงส่ง ลูกพูดว่า: นั่นไม่ใช่ความปรารถนาของฉัน แต่ถ้ามันเกิดขึ้นก็คงจะดี อย่างไรก็ตามที่ใดมีความปรารถนาชั่วครว ทันที่นั้นก็ไม่สามารถมีสิ่งที่ดีได้ ดังนั้นจงตรวจสอบดูว่ามีความปรารถนาในรูปแบบที่สูงส่งในชีวิตของลูกบนหนทางของความรู้หรือไม่ หรือว่ามีความปรารถนาที่หยาบหรือไม่ จะเห็นได้ว่าความปรารถนาที่หยาบเวลานี้ได้จบสิ้นลงแล้ว แต่แม้กระทั่งหลังจากที่ได้รับความรู้นี้แล้ว ความปรารถนาที่สูงส่งก็ยังคงอยู่ในรูปที่ละเอียดอ่อน ดังนั้นตรวจสอบสิ่งเหล่านี้ เวลานี้บัพดาตาปรารถนาที่จะทำให้อายุของลูกทั้งหมดเต็มเปี่ยมและสมบูรณ์พร้อมเช่นเดียวกับพ่อ ไม่ว่าลูกจะมีความรักให้กับใครก็ตาม ก็ไม่ใช่เรื่องยากที่จะเป็นเหมือนกับคนๆนั้น

ลูกมีความรักอย่างมากมายต่อบัพดาตาหรือลูกเพียงแคร์แคร์ (รักมากมาย) ลูกแน่ใจไหม? ดังนั้นมันเป็นเรื่องใหญ่ที่จะสละทิ้งบางสิ่งหรือเปลี่ยนบางสิ่งด้วยความรักหรือไม่? (มันไม่) ดังนั้นลูกมีการสละทิ้งอย่างสมบูรณ์แล้วหรือยัง? ลูกได้ทำในสิ่งที่พ่อต้องการและในสิ่งที่พ่อขอให้ลูกทำแล้วหรือยัง? ตลอดเวลาหรือไม่? มันจะไม่ทำสิ่งนี้เพียงบางครั้ง ลูกปรารถนาที่จะประกาศสิทธิ์ในโชคของอาณาจักรตลอดไปหรือเพียงแค่บางครั้งเท่านั้น? ลูกปรารถนาที่จะประกาศสิทธิ์ตลอดไปใช่ไหม? ดังนั้นจงมีความพอใจอยู่เสมอ อย่าให้มีความรู้สึกอื่นใดปรากฏบนใบหน้าหรือในกิจกรรมของลูก บางครั้งก็มีการกล่าวว่า: วันนี้อารมณ์ของซิสเตอร์คนนี้หรืออารมณ์ของบราเธอร์คนนี้แตกต่างออกไป บางครั้งลูกเองก็พูดว่า: วันนี้อารมณ์ของฉันแตกต่างออกไป ลูกจะเรียกสิ่งนี้ว่าอะไร? นั่นคือความพอใจอย่างสม่ำเสมอหรือไม่? ลูกหลายคนประสบกับความพอใจ (prashanta) ที่ขึ้นอยู่กับการยกย่องของเขา (prashansa) อย่างไรก็ตามความพอใจนั้นเป็นเพียงชั่วครว วันนี้อารมณ์ของเขาจะมีความพอใจนั้น แต่มันจะจบสิ้นลงหลังจากที่เวลาผ่านไปสักระยะหนึ่ง ตรวจสอบดูเช่นกันว่าความพอใจของลูกไม่ได้ขึ้นอยู่กับคำยกย่องใดๆ นี่ก็เป็นเช่นเดียวกับที่พวกเขาก่อสร้างอาคารในปัจจุบัน พวกเขาใช้ทรายมากกว่าปูนซีเมนต์เล็กน้อย: มันผสมกัน ที่นี้ก็เหมือนกัน: รากฐานผสมปนเปกัน มันไม่ลูกต้องแม่นยำ แล้วถ้ามีพายุแม้เพียงเล็กน้อยในสถานการณ์ที่เป็นอันตรายใดๆหรือความผันแปรประเภทใดๆ มันจะจบสิ้นความพอใจของลูก ลูกไม่มีรากฐานเช่นนั้นใช่ไหม?

บัพดาตาได้บอกลูกก่อนหน้านี้อแล้ว และเวลานี้ท่านกำลังเน้นย้ำถึงสิ่งนี้ว่าความปรารถนาในรูปแบบที่สูงส่งคือ ชื่อเสียง ความเคารพนับถือ และเกียรติยศ ลูกอาจจะรับการคำจุนจากงานรับใช้และต้องการให้ชื่อของลูกได้รับการยกย่องในงานรับใช้ที่

ลูกทำ อย่างไรก็ตามสิ่งที่เกี่ยวกับผู้ที่ทำงานรับใช้ในขณะที่วิ่งไล่ตามชื่อเสียงก็คือแม้ว่าพวกเขาจะเฝ้าแต่ทำงานรับใช้มากมายและดึงดูดผู้อื่นได้เป็นอย่างดี แต่ชื่อของพวกเขาที่ได้รับการประกาศเกียรติคุณเพียงชั่วคราวเท่านั้น ผู้ที่ทำงานรับใช้บนพื้นฐานของการได้รับชื่อเสียงทำให้ชื่อของเขาไปอยู่ด้านหลังของรายชื่อของผู้ที่จะประกาศสิทธิในสถานภาพที่สูง เพราะพวกเขาได้รับประทานผลไม้ดิบซึ่งจะไม่มันสุกเลย ดังนั้นลูกจะรับประทานผลไม้ที่สุกได้อย่างไรหากลูกรับประทานผลไม้ดิบเข้าไปแล้ว? ลูกทำงานรับใช้และได้รับชื่อเสียง นั่นคือผลไม้ที่ยังไม่สุก หรือลูกมีความปรารถนา ฉันได้ทำงานรับใช้มากมาย และฉันเป็นเครื่องมือในการทำงานรับใช้มากที่สุด ดังนั้นผู้ที่ทำงานรับใช้บนพื้นฐานของการได้มาซึ่งชื่อเสียงคือผู้ที่รับประทานผลไม้ดิบ มันจะมีผลกำลังในผลไม้ที่ยังไม่สุกหรือไม่? ลูกคิดว่า: ฉันทำงานรับใช้มากมาย และดังนั้นฉันควรได้รับความนับถืออันเนื่องมาจากผลนั้น นั่นไม่ใช่ความนับถือ (มาน) แต่เป็นความหยิ่งยโส (อภิมาน) ที่จิตใจที่มีความหยิ่งยโสที่นั่นไม่สามารถมีความพอใจได้ เกียรติยศที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือการได้รับเกียรติในหัวใจของบัพดาดา แม้ว่าลูกจะได้รับเกียรติในหัวใจของดวงวิญญาณอื่น ๆ ดวงวิญญาณเหล่านั้นคือผู้ที่รับหรือเป็นนายผู้ประทาน ไม่ใช่ผู้ประทาน ดังนั้นหากลูกปรารถนาที่จะได้รับเกียรติแล้วจงได้รับเกียรติของลูกในหัวใจของบัพดาดาอยู่เสมอ ความปรารถนาที่สูงส่งทั้งหมดเหล่านั้นไม่ปล่อยให้ลูกกลายเป็นตัวของการได้มาซึ่งการบรรลุผล และบุคลิกภาพของความพอใจจึงไม่ปรากฏให้เห็นบนใบหน้าหรือในกิจกรรมของลูกอยู่เสมอ หากในสถานการณ์ใดก็ตาม อารมณ์ของความพอใจของลูกเปลี่ยนไป นั่นก็ไม่ใช่ความพอใจที่ถาวร อารมณ์ของชีวิตบราห์มินคืออารมณ์ที่ราบเรียบชัดเจนแจ่มใสและระมัดระวังอยู่เสมอ อย่าเปลี่ยนอารมณ์ของลูก อย่างไรก็ตามในคำพูดที่สูงส่ง ลูกพูดว่า: วันนี้ฉันต้องการอยู่อย่างสันโดษ ทำไมลูกถึงต้องการสิ่งนี้? ลูกต้องการที่จะก้าวออกไปจากการทำงานรับใช้หรือการอยู่กับครอบครัว และลูกพูดว่าลูกต้องการความสงบและสันโดษ วันนี้อารมณ์ของฉันเป็นอย่างนี้ ดังนั้นอย่าได้เปลี่ยนอารมณ์ของลูก อาจจะมีเหตุผลบางอย่าง แต่ลูกคือผู้ที่เปลี่ยนเหตุผลเป็นการแก้ไขปัญหาหรือผู้ที่ติดกับอยู่กับเหตุผล? ลูกคือผู้ที่หาทางแก้ไขปัญหา ลูกได้ทำสัญญาอะไร? ลูกเป็นผู้ทำสัญญาใช่หรือไม่? แล้วลูกได้ทำสัญญาอะไร? ที่ลูกจะเปลี่ยนแม้กระทั่งอารมณ์ของวัตถุธาตุ ลูกต้องเปลี่ยนแปลงวัตถุธาตุเช่นกัน แล้วผู้ที่เปลี่ยนวัตถุธาตุจะไม่สามารถเปลี่ยนอารมณ์ของเขาได้หรือไม่? อารมณ์ของลูกเปลี่ยนไปหรือไม่? บางครั้งลูกเปลี่ยนอารมณ์ของลูกหรือไม่? แล้วลูกพูดว่าลูกชอบที่จะไปนั่งริมฝั่งมหาสมุทร ไม่ใช่มหาสมุทรแห่งความรู้ แต่เป็นมหาสมุทรทางกายภาพ ลูกต่างชาติทำสิ่งนี้ใช่หรือไม่? หรือลูกจะพูดว่า ฉันไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใด แต่วันนี้ฉันรู้สึกเหงามาก แล้วรูปรวมของพ่อไปไหน? ลูกแยกตนเองจากพ่อหรือไม่? ลูกแยกตนเองจากการอยู่ในรูปรวมกัน สิ่งนี้เรียกว่าความรักหรือไม่? อันที่จริงแล้ว การอยู่ใน "อารมณ์ไม่ดี" เป็นเรื่องที่ร้ายแรงมาก แต่ถึงแม้จะเปลี่ยนอารมณ์อยู่เรื่อยๆ ก็ไม่ใช่เรื่องดี ผู้ที่มีอารมณ์ไม่ดีแสดงเกมที่หลากหลาย บัพดาดาเห็นว่าพวกเขาแสดงเกมมากมายให้กับขี้นิยร์ของเขาและแม้กระทั่งกับเพื่อนของเขา อย่าได้เล่นเกมเช่นนั้น เพราะบัพดาดาความรักมากมายต่อลูกทุกคน ไม่ใช่ว่าบัพดาดาต้องการเพียงแค่วงจรดวงวิญญาณเครื่องมือพิเศษที่จะกลายเป็นเช่นเดียวกับพ่อเท่านั้น และไม่ได้ใส่ใจว่าดวงวิญญาณอื่นจะกลายเป็นสิ่งนั้นหรือไม่ ไม่เลย บัพดาดาต้องทำให้ทุกคนทัดเทียม: นี่คือการรักของบัพดาดา ลูกรู้วิธีที่จะให้การตอบสนองของการรักหรือไม่? หรือลูกจะให้ผลตอบแทนของสิ่งนี้กลับมาด้วยเกมที่ซุกซนร้ายกาจของลูก? บางครั้งลูกแสดงเกมที่ซุกซนร้ายกาจ และบางครั้งลูกแสดงการตอบสนองโดยการทัดเทียม เวลานั้นได้จบสิ้นลงแล้วในขณะนี้

เวลานี้ลูกกำลังเฉลิมฉลองไดอามอนจูปีลีโซใหม่? หลังจากอายุ 60 ปี โดยทั่วไปลูกจะเริ่มเข้าสู่วัยเกษียณ ลูกไม่ใช่เด็กเล็กๆอีกต่อไป แต่อยู่ในสภาพที่ปลดเกษียณ นั่นคือลูกเป็นดวงวิญญาณที่มีประสบการณ์ ผู้ที่รู้ทุกสิ่ง เต็มไปด้วยความรู้ มีพลัง และประสบความสำเร็จ ดังนั้นเช่นที่ลูกเต็มไปด้วยความรู้ที่อยู่ตลอดเวลา ลูกก็มีพลังและประสบความสำเร็จด้วยเช่นกันใช่หรือไม่? เหตุใดบางครั้งลูกถึงไม่ประสบความสำเร็จ? อะไรคือสาเหตุของสิ่งนี้? อันที่จริงแล้วความสำเร็จเป็นสิทธิ์โดยกำเนิดของลูกทั้งหมด ลูกพูดเช่นนี้ใช่หรือไม่? ลูกเพียงแค่พูดถึงหรือลูกมีความเชื่อมั่นในสิ่งนี้ด้วยเช่นกันหรือไม่? แล้วทำไมลูกถึงไม่ประสบความสำเร็จ? อะไรคือเหตุผลสำหรับสิ่งนี้ในเมื่อมันเป็นสิทธิ์โดยกำเนิดของลูก? แล้วเหตุใดลูกถึงขาดการได้มาซึ่งสิทธิ์นี้หรือขาดประสบการณ์กับสิ่งนี้? เหตุผลสำหรับสิ่งนี้คืออะไร? บัพดาดาได้เห็นว่าลูกส่วนใหญ่ปล่อยให้ความคิดที่อ่อนแอเกิดขึ้นมาล่วงหน้า ฉันไม่รู้ว่าจะสิ่งนี้จะเกิดขึ้นหรือไม่ ความคิดที่อ่อนแอของลูกเหล่านี้ไม่ปล่อยให้ลูกกลายเป็นตัวของความพอใจ แต่ทำให้ลูกเป็นตัวของคำถาม “จะเกิดขึ้นหรือไม่? มันจะไม่เกิดขึ้นใช่หรือไม่? จะเกิดอะไรขึ้น? ฉันไม่รู้ถ้า...” ความคิดเหล่านี้กลายเป็นกำแพง และความสำเร็จก็ซ่อนอยู่หลังกำแพงนี้ คติพจน์ของลูกคือ: ผู้ที่มีศรัทธาในสติปัญญาย่อมมีชัยชนะ เมื่อสิ่งนี้คือคติพจน์ของเวลานี้ มันจึงเป็นไปสำหรับเวลาในปัจจุบันไม่ใช่ในอนาคต ในเมื่อนี้คือคติพจน์สำหรับเวลาปัจจุบัน ลูกควรระวังไว้ซึ่งสิ่งใดตลอดเวลา? ความพอใจหรือเต็มไปด้วยความคำถาม? ดังนั้นมายาจึงกระจายใยของความคิดที่อ่อนแอของลูกเองและลูกกลับมาติดกับอยู่ในใยของลูกเอง จบสิ้นใยของความคิดที่อ่อนแอด้วยสำนึกดังนี้: “ฉันมีชัยชนะ” อย่าได้ติดกับอยู่กับสิ่งนั้นแต่จงจบสิ้นสิ่งนั้น ลูกมีพลังที่จะจบสิ้นสิ่งนั้นหรือไม่? อย่างจบสิ้นสิ่ง

นั้นอย่างช้าๆ แต่ทำสิ่งนั้นทันทีในหนึ่งวินาที อย่าปล่อยให้วันนี้เติบโต เมื่อลูกติดกับอยู่ในวันนี้ มันเป็นเรื่องที่ยากมากที่จะปล่อยมันไป “ชัยชนะเป็นสิทธิ์โดยกำเนิดของมัน” “ความสำเร็จเป็นสิทธิ์โดยกำเนิดของมัน” สิทธิ์โดยกำเนิดนี้เป็นสิทธิ์โดยกำเนิดของพระเจ้าซึ่งไม่มีใครสามารถแย่งชิงไปจากฉันได้ ผู้ที่มีศรัทธาในสติปัญญาเช่นนั้นจะอยู่อย่างพอใจอยู่เสมออย่างง่ายดายและโดยอัตโนมัติ พวกเขาไม่จำเป็นต้องทำงานหนักสำหรับสิ่งนี้

เหตุผลประการที่สองสำหรับการขาดความสำเร็จคืออะไร? ลูกเองก็บอกผู้อื่นให้ใช้เวลา ความคิด และทรัพย์สินสมบัติของเขาไปในทางที่มีค่า การใช้บางสิ่งไปในทางที่มีค่าหมายถึงการได้มาซึ่งความสำเร็จ พื้นฐานของความสำเร็จคือใช้ทุกสิ่งในทางที่มีค่า หากลูกไม่ประสบความสำเร็จ นั่นเป็นเพราะลูกไม่ได้ใช้สมบัติที่มีค่าอย่างใดอย่างหนึ่งในทางที่มีค่า เหตุนี้เองลูกจึงไม่ประสบความสำเร็จ มีสมบัติที่มีค่ามากมายและลูกรู้ถึงรายการของสมบัติที่มีค่าทั้งหมดใช่ไหม? ดังนั้นให้ตรวจสอบดูว่าสมบัติใดที่ลูกไม่ได้ใช้ในทางที่มีค่าและเพียงแต่สูญเปล่าไป แล้วลูกจะประสบความสำเร็จโดยอัตโนมัติ นี่คือมรดกและพรด้วยเช่นกัน ใช้ทุกสิ่งในทางที่มีค่าและบรรลุความสำเร็จ ลูกรู้วิธีที่จะใช้ทุกสิ่งในทางที่มีค่าหรือไม่? แล้วลูกประสบความสำเร็จไหม? การใช้บางสิ่งในทางที่มีค่าคือเมล็ดและความสำเร็จคือผลของมัน หากเมล็ดนั้นดี มันก็เป็นไปได้สำหรับลูกที่จะไม่ได้รับผลใดๆจากเมล็ดนั้น จะต้องมีส่วนบางอย่างที่ขาดหายไปในเมล็ดของการใช้ทุกสิ่งในทางที่มีค่า เพราะด้วยเหตุนี้เองลูกจึงไม่ได้รับผลของความสำเร็จ ดังนั้นลูกต้องทำอะไร? รักษาบุคลิกภาพของความพอใจของลูกไว้อย่างสม่ำเสมอ ผู้ที่พอใจจะมีประสบการณ์ที่ดีมาก อันที่จริงเมื่อลูกมองเห็นคนที่มีความพอใจ พวกเขาจะดูสวยงามมาก มันรู้สึกดีมากที่จะเป็นมิตรกับพวกเขาและนั่งพูดคุยกับพวกเขา ในขณะที่ถ้าหากมีใครบางคนที่มาถามคำถามมากมาย ลูกก็จะรู้สึกเบื่อหน่าย ดังนั้นจงรักษาเป้าหมายในสิ่งที่ลูกจะต้องกลายเป็น อย่าเป็นผู้ที่ถามคำถามมากมาย แต่เป็นผู้ที่มีความพอใจ

วันนี้เป็นวันสุดท้ายของฤดูกาล แล้วในท้ายที่สุดสิ่งที่ทำในวันสุดท้ายคืออะไร? เมื่อมีใครก่อไฟบูชาโยนในท้ายที่สุดพวกเขาจะทำอะไร? พวกเขาจะส่งเวทียุติแล้วลูกจะทำอะไร? ส่งเวทียุติเป็นตัวของตัวเอง “ทำไมสิ่งนี้ถึงเกิดขึ้น? เกิดอะไรขึ้น?...”? ไม่ เมื่อลูกเต็มไปด้วยความรู้ จึงไม่ควรมีคำถามใดๆว่า “ทำไม” หรือ “อะไร” ดังนั้นตั้งแต่วินาทีนี้เป็นต้นไป จงส่งเวทียุติที่ไร้ประโยชน์เหล่านั้นทั้งหมด จะเป็นการประหยัดเวลาของลูกและเวลาของผู้อื่นด้วย เวลาของดาดีก็ถูกใช้ไปกับสิ่งนี้เช่นกัน: ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? นี่คืออะไร? สิ่งนี้เป็นไปได้อย่างไร? ดังนั้นประหยัดเวลาในสิ่งนี้ ประหยัดเวลาของตนเองและของผู้อื่นด้วย สะสมในบัญชีออมทรัพย์ของลูก แล้วรับประทาน และดื่ม และอยู่อย่างสบายเป็นเวลา 21 ชั่วโมง ลูกจะไม่ต้องสะสมสิ่งใดที่นั่น ดังนั้นลูกได้ส่งเวทียุติแล้วหรือยัง หรือลูกจะยังคงคิดเกี่ยวกับสิ่งนี้อยู่? หากลูกต้องการที่จะคิดเกี่ยวกับสิ่งนี้ลูกสามารถทำได้ ถามตนเองว่า สิ่งนี้จะเป็นไปได้หรือไม่? ฉันสามารถทำสิ่งนี้ได้หรือไม่? ลองคิดเกี่ยวกับสิ่งนี้สักครู่ ทำงานนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ถามตนเองให้มากที่สุดเท่าที่ลูกต้องการในหนึ่งนาที ลูกเคยถามตนเองหรือไม่? ลูกส่งเวทียุติเหล่านั้นด้วย หรือลูกเพียงแค่อ่านคำถาม? ลูกตอบคำถามสำหรับอนาคตทั้งหมดเสร็จแล้วหรือยัง? (หลังจากความเงียบสงบหนึ่งนาที) ลูกได้ทำสิ่งเหล่านั้นเสร็จสิ้นแล้วหรือ? (ฮาจิ) อย่าเพียงแค่ว่า “ใช่เสร็จแล้ว” เพียงเพื่อประโยชน์ของสิ่งนั้น ลูกมีประสบการณ์มาเป็นเวลานานแล้วว่าการถามคำถามหมายถึงการกลับมามีความทุกข์และทำให้ผู้อื่นมีความทุกข์ ดังนั้นจงรักษาเกียรติแห่งศรัทธาและสิทธิ์โดยกำเนิดของลูกและลูกจะไม่มีคำถามทุกข์ เมื่อลูกไม่คำนึงถึงเกียรตินี้ลูกก็จะกลับมาที่มีความทุกข์ ลูกเข้าใจไหม? ลูกเข้าใจสิ่งนี้อย่างชัดเจนหรือไม่? หรือลูกพูดว่าตอนนี้ลูกเข้าใจ แต่เมื่อลูกกลับไปต่างประเทศลูกจะพูดว่ามันเป็นเรื่องยากหรือไม่? มันไม่ได้เป็นเช่นนั้นใช่ไหม? อ้อชะ

บทเรียนของการกลับมาปราศจากร่างในหนึ่งวินาทีมันคงหรือไม่? เข้าสู่การขยายตัวสักครู่หนึ่งแล้วหลอมรวมตัวเองเข้ากับสสารในช่วงเวลาถัดไป (บัพดาดาดำเนินการฝึกดริล) อ้อชะ. ฝึกฝนสิ่งนี้ต่อไปอย่างต่อเนื่อง

ถึงดวงวิญญาณทั้งหมดในทุกทิศทางที่เปลี่ยนแปลงตนเองจากการเป็นตัวของตัวเอง ถึงดวงวิญญาณที่สูงส่งผู้มีบุคลิกภาพของความพอใจอยู่เสมอ ถึงดวงวิญญาณที่ตระหนักถึงชัยชนะและสิทธิ์โดยกำเนิดของเขา ถึงดวงวิญญาณพิเศษที่เป็นตัวของการจดจำระลึกถึง ถึงดวงวิญญาณที่ใช้ทุกสิ่งในทางที่มีค่าและจึงบรรลุความสำเร็จได้อย่างง่ายดาย ถึงดวงวิญญาณที่ใกล้ชิดกับพ่อ ด้วยความรัก ระลึกถึง และนมัสเต จากบัพดาดา

ถึงลูกดับเบิลฟอเรนเนอร์ในทุกทิศทางที่อยู่ในญาณมากกว่าสิบปี ขอแสดงความยินดีเป็นพิเศษ และความรัก และความรักระลึกถึงพวกเขา

บัพดาพบกัปดาห์: บัพดาที่มีความคิดอยู่เสมอสำหรับลูกดวงวิญญาณที่เป็นเครื่องมือที่เป็นมงกุฏของครอบครัว: "ขอให้ลูกมีชีวิตคงอยู่ตลอดไป ขอให้ลูกโอบน้อมอยู่เสมอและทำให้ผู้อื่นโอบน้อม" ลูกกำลังทำให้ร่างกายของลูกทำงานด้วยพลังของทาปาเซีย และบัพดาก็มีความใส่ใจมากกว่าที่ลูกมี ดังนั้นตอนนี้ตามเวลาไม่มีการทัวร์ที่รวดเร็ว ไปอย่างสบายและกลับมาอย่างสบาย ขณะนี้สถานการณ์ของโลกก็เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วเช่นกัน บัพดาไม่ได้ห้ามไม่ให้ลูกทำงานรับใช้ แต่บอกให้ลูกรักษาสมดุล ชีวิตของทุกคนอยู่ในร่างกายของลูก (ของดาดี) หากร่างกายของลูกแข็งแรงดี งานรับใช้ที่ดีก็เกิดขึ้นได้ ดังนั้นจงทำงานรับใช้ให้มากแต่อย่ากดดันตัวเอง ผลักดันตนเองเล็กน้อย จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อลูกกดดันตัวเองมากเกินไป? แบตเตอรี่เหลือน้อย ดังนั้นจากนี้ไปมันเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องรักษาสมดุล อย่าคิดว่า: ให้นั้นทำในปีนี้ เพราะฉันไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ไม่เลย ลูกต้องมีชีวิตอยู่และทำให้ผู้อื่นโอบน้อม เวลานั้นเป็นบทบาทของลูกใช่ไหม? ดังนั้น เข้าใจบทบาทของลูกแล้วผลักดันตัวเอง แต่ผลักดันตัวเองในขณะที่รักษาสมดุลไว้ โอเคไหม? อย่าจัดโปรแกรมเร็วๆด่วนๆว่าจะอยู่ในสถานที่หนึ่งเป็นเวลาสองวัน และในวันที่สาม ลูกจะต้องไปยังสถานที่อื่น ไม่ มันยังไม่ใช้เวลาสำหรับเรื่องนั้น เมื่อถึงเวลาเช่นนั้น ลูกจะต้องเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆสี่แห่งในหนึ่งวัน แต่ยังไม่ถึงเวลา อัจชะ

พร: : ขอให้ลูกเป็นดวงวิญญาณที่พอใจที่นำคุณธรรมที่สูงส่งออกมา โดยการส่งเวทย์ขอบกพร่องทั้งหมดของลูกในไฟบูชายัญ

ในเทศกาลดีปาวาลีจะให้ความใส่ใจเป็นพิเศษกับเรื่องความสะอาดและการหารายได้ ในทำนองเดียวกัน ลูกต้องรักษาเป้าหมายที่จะมีความสะอาดในทุกวิถีทางและต้องหารายได้ด้วยเช่นกันและกลายเป็นดวงวิญญาณที่พอใจ ด้วยความพอใจเท่านั้นที่ลูกสามารถนำเอาคุณธรรมที่สูงส่งทั้งหมดของลูกออกมาได้ จากนั้นการส่งเวทย์ขอบกพร่องจะทำโดยอัตโนมัติ จบสิ้นความอ่อนแอ ขอบกพร่อง ความรู้สึกของการไร้พลัง และธรรมชาติที่เปราะบางที่ยังคงอยู่ในตัวลูก และตอนนี้เปิดบัญชีใหม่ สวมเสื้อผ้าใหม่ของชั้นสการ์ใหม่และเฉลิมฉลองดีปาวาลีที่แท้จริง

คติพจน์: จงเชื่อฟังพ่อ และในเวลาที่ถูกต้อง พระจะยังคงช่วยเหลือลูกต่อไปในทางที่แฝงตัว

*** โอม ซานติ ***